

Hľadanie svojho šťastia

Hľadanie svojho šťastia

Ako vnímam šťastie

Jedného tmavého upršaného dňa, keď som mohla mať asi tak šesť rokov, som tichými krokmi prišla do obývačky za svojou mamou. Sedela v kresle, čítala si knihu a nad jej hlavou visel biely obraz, na ktorom bola pekným písmom napísaná veta: „Šťastie je mozaika zložená z drobných radostí. - André Maurois“. Zadívala som sa naňho. Bola som síce malá, ale čítať som už vedela celkom dobre. Zamyslela som sa nad ním a pozrela sa na svoju mamičku. Pristúpila som bližšie a chytila jej ruku. To ju prinútilo prerušiť svoje čítanie a pozrieť sa mi do očí.

„Deje sa niečo zlatko?“ spýtala sa ma pokojným hlasom.

„Mamka, mohla by som sa ťa niečo opýtať?“

„Samozrejme, pýtaj sa“.

„Čo to je šťastie?“

Videla som na nej, ako ju táto otázka veľmi zaskočila. Pochopiteľne, prečo by sa malo dieťa niečo také pýtať? A ako mu odpovedať tak, aby to dokázalo vôbec pochopiť? Mama sklopila hlavu a videla som, že začala premýšľať. Sadla som si preto zatiaľ na zem oproti nej a čakala som na to, čo mi odpovie.

„Pamätáš si, ako si sa minulý týždeň tak veľmi tešila z toho, že sa ti podarilo dať gól, keď si hrala futbal? Ako si skákala, smiala sa a všetci ti tleskali? To sa volá radosť. Alebo si pamätáš, keď ste mali minulý rok v škole predstavenie, na ktorom si hrala tú vílu a všimla si si, že v javisku plačem? Vtedy som plakala tiež od radosti. A teraz si predstav, že v živote zažiješ veľa takýchto pekných chvíľ. Budeš sa cítiť dobre. V brušku budeš cítiť jemné chvenie, budeš sa usmievať a každý sa bude usmievať z teba. To je šťastie, Klári. Keď ho nájdeš, tak to spoznáš,“ povedala mama a pevne mi stlačila ruku. Na tvári sa jej objavil úsmev.

„Každopádne, teraz sa tým ale natráp, ešte si maličká. Keď vyrastieš, sama si vyberieš, čo bude pre teba naozaj dôležité,“ oznámila mi mama, postavila sa z kresla a odišla z obývačky.

Sadla som si na jej miesto a začala som o tom všetkom premýšľať. Nerozumela som

tomu. Prečo tu nie je šťastie samo od seba, keď je to taká dôležitá a super vec, ale človek ho musí nájsť? Úprimne, rozosmútilo ma to. Po chvíli mi, ale vkĺzol do hlavy skvelý nápad. Sebavedomo som sa postavila. Nevedela som síce, ako môže také obyčajné šťastie vyzeráť, koľko môže asi tak vážiť a, ako mi to dokáže spôsobiť jemné chvenie v brušku. Rozhodla som sa ho však za každú cenu nájsť. Rozbehla som sa po dome a začala som na mieste, kde som si myslela, že by sa šťastie mohlo skrývať. Vo svojej izbe.

Začala som poctivo hľadať. Prehádzala som svoju skrinku s hračkami, svoju posteľ, potom som sa pozrela do malého nočného stolíka a skončila som pod kobercom. Po niečom, čo by, ale vyzeralo ako šťastie ani chýru, ani slychu.

Na chvíľu som sa zastavila. Okolo mňa boli vyhádzané veci každého druhu. Nerozumela som, prečo ho neviem nájsť. Veď tu trávim najviac času! Inde by nemohlo byť! Začali sa mi tlačiť slzy do očí a zakrátko som sa rozplakala. Upratala som neporiadok, ktorý som spôsobila a ľahla som si do postele. Po chvíli som smutná zaspala.

Nasledujúce ráno som sedela v triede v materskej škole a okolo mňa pobehovali deti. Bola som smutná. Tak veľmi som chcela svoje šťastie nájsť. Nebolo to fér! Dupla som si nohou a začala znovu plakať. Toho si všimol, ale jeden z mojich spolužiakov, Marek.

„Ahoj Klárka. Prečo si smutná?“

„Ahoj. Som smutná, pretože neviem nájsť šťastie. Mamička mi povedala, že ho musím nájsť, ale neviem, kde.“

„Prečo ho nevieš nájsť?“

„Neviem. Asi nemám byť šťastná,“ povedala som smutným tónom a sklopila hlavu.

„To je hlúposť! Pod' so mnou. Nájdeme ho spolu,“ oznámil Marek a chytil ma za ruku. Prekvapene som sa naňho pozrela, nakoniec som za ním ale vykročila.

Začali sme hľadať medzi všetkými škatuľami, potom pod všetkými postielkami, pod každým stolom a stromom na dvore. Hľadali sme celý deň, dokonca sme nechceli ísť ani domov bez toho, aby sme ho našli. Žiaľ, bezúspešne. Šťastie nebolo nikde. Tento krát zosmutnel Marek. Videla som na ňom, že mi chcel spraviť radosť a tak ho objala. Už som nebola smutná. Vďaka tomuto dobrodružstvu s hľadaním šťastia som našla to, čo bolo pre mňa naozaj dôležité. Našla som si kamaráta. V jeho objatí som si spomenula na obraz, ktorý máme v obývačke. Šťastie je mozaika zložená z drobných

radostí.

Dnes už ubehlo veľa rokov od kedy som sa prvý krát snažila nájsť svoje šťastie. Teraz, ale sedím na mieste mojej mamy ja. Vonku je krásny slnečný deň, na oblohe lietajú vtáky a pod nimi pobejú moje deti. Môj manžel sedí vedľa mňa, drží ma za ruku a pozeráme sa von oknom.

„Myslím, že sme si svoje šťastie nakoniec, predsa len našli,“ povedal Marek a ja som sa naňho pozrela. Venovala som mu úsmev a spomenula si na krásne obdobie v materskej škole a na život, ktorý som strávila po jeho boku.

Pravda je taká, že počas svojho života som sa stretla s mnohými krásnymi, ale aj zlými situáciami, ktoré mi, ale dopomohli vytvoriť zo mňa človeka, ktorým som teraz. Ktorým som vždy chcela aj byť. Šťastie je krásna a kúzelná vec. Trvá, ale chvíľu, kým ho naozaj nájdeme. Nie je to jednoduchá cesta a častokrát spadneme na samotné dno. Ale potom to stojí už za to. Musíme však pochopiť, že šťastie nie je hmotné. Nemá veľkosť, váhu. Nedá sa nájsť v šuplíku, ani pod kobercom. Nie sú to peniaze, ani drahé autá. Naozajstné šťastie sa skrýva hlboko v nás. Je to láska, priateľstvo, rodina, zážitky a spomienky. Skrýva sa v maličkých radoostiach, v maličkých okamihoch, tvoriacich to najkrajšie, čo môžeme mať. Náš život.